

за Суданъ и за младинитѣ си, говорѣше не-
свързано и почти безсмислено. Ржцетѣ и че-
люстѣта му треперѣха, а очитѣ му блуждаеха
трескаво и безумно. Оплаква ми се и жена
му. Тя бѣше зла и сприхава баба. Молѣше ме
да забраня на подофицера и на Шефкета да
се събиратъ съ стареца ѝ. Тѣ го подлудили.
По-рано той билъ тѣй добъръ, разуменъ и
кротъкъ. Сега постоянно ѝ се каралъ, заплаш-
валъ я, че ще продаде всичко и ще иде въ
Суданъ. Не ядѣлъ почти и не можелъ да спи,
или, ако заспивалъ, започвалъ да гълчи въ
съня си на нѣкакъвъ дивъ и неразбранъ
езикъ. Старата жена плачеше.

Повикахъ Ески-Арапъ въ заставата. Случи
се тоя пжтъ нѣкакъ по въ себе си. Помжчихъ
се да го раздумамъ.

— Комендаръ-ефенди — каза ми той съ
нѣкакво тжжно примирение — децата ми из-
мрѣха, азъ съмъ старъ, въ кжци постоянно
ми се каратъ. Не мога, ще си ида. Човѣкъ
дето се е родилъ, тамъ му е добре.

И той ми разказа тоя анекдотъ:

— Султанъ-Сюлейманъ — отколе било то
— видѣлъ едно птиче. Много хубаво пѣло.
Казалъ да го хванатъ и да го турятъ въ зла-
тенъ кафезъ. Е, султанъ нали е — станало
както казалъ. Но птичето млъкнало сега. Не
пѣло. Поклащало глава и казвало само:
„Ватанъ! Ватанъ!“ Смилилъ се султанътъ и